

BRANKSTOKER

**Valdimar
Ásmundsson**

**MOC
TEMNOTY**

EUROPA

islandská verzia románu Dracula

**Valdimar
Ásmundsson**

EUROPA

Vydanie publikácie z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Valdimar Ásmundsson *Moc temnoty*

Preklad © Zuzana Stankovitsová 2023

Doslov © Peter Uličný 2023

Návrh prebalu a grafická úprava © Martin Vrabec 2023 **bee&honey**
visual communication

Redakčná úprava © Martin Plch 2023

Sadzba © Milan Beladič (www.beeandhoney.sk) 2023

Ako tridsiaty prvý zväzok edície Renfield

vydalo © Vydavateľstvo Európa, s.r.o. 2023

Prvé slovenské vydanie

www.vydavatelstvo-europa.sk

ISBN 978-80-8237-018-1

MOC TEMNOTY

z islandského originálu *Makt Myrkranna*
preložila Zuzana Stankovitsová

doslov napísal Peter Uličný

edícia
Penfield

Zväzok 31

Predslov autora

Pri čítaní tohto príbehu si čitateľ nepochybne všimne, ako boli zozbierané dokumenty usporiadané, aby vytvorili jeden celok. Odstránil som iba zopár zbytočných podrobností, ale inak som nechal postavy samé rozprávať o svojich zážitkoch v jednoduchom štýle, akým boli tieto stránky pôvodne napísané. Zo zjavných dôvodov som zmenil mená postáv a miest. Inak však rukopis odovzďavam bez zmien, v súlade s prániami tých, ktorí považovali za svoju svätú povinnosť predložiť ho pred zrak verejnosti.

Podľa môjho presvedčenia niet akýchkoľvek pochyb, že tu opísané udalosti sa skutočne udiali, nech už z pohľadu našich bežných skúseností pôsobia akokoľvek neuveriteľne a nepochopiteľne. Zároveň som presvedčený, že musia do istej miery zostať nevysvetlené, hoci sa môže stať, že vedecký pokrok v oblasti psychológie a prírodných vied nám nečakane objasní tieto i iné tajomstvá, ktoré dosiaľ nedokázali pochopiť bádatelia ani tajná polícia. Opäť zdôrazňujem, že tajomná tragédia, ktorú na nasledujúcich stránkach vyrozprávame, je úplne pravdivá, pokiaľ ide o vonkajšie udalosti, hoci v určitých ohľadoch som, prirodzene, dospel k iným záverom než aktéri príbehu. Proti samotným udalostiam však nemožno nič namietat', sú známe toľkým, že sa vonkoncom nedajú spochybnit'. Táto séria zločinov ľuďom ešte tkvie v čerstvej pamäti, zdanlivo nepochopiteľná séria zločinov, ktorá však očividne má rovnaký pôvod a vo verejnosti vyvolala rovnakú hrôzu ako svojho času vraždy Jacka Rozparovača, ktoré sa stali len o čosi neskôr. Mnohí si určite ešte pamätajú na neobvyklých cudzincov, ktorí sa niekoľko sezón oslňujúco zapájali do života vyšších kruhov tu v Londýne, a mnohí si nepochybne spomenú, že aspoň jeden z nich náhle a za nevysvetliteľných okolností zmizol, akoby sa po ňom zem zľahla. Všetci, čo chtiac či nechtiac zohrali v tomto neobyčajnom príbehu úlohu, sú známi a vážení ľudia. Thomas Harker s manželkou, výnimočnou dámou, aj Dr. Seward

sú moji dlhoroční priatelia a nikdy som nepochyboval, že hovoria pravdu; a veľavážený bádateľ, ktorý tu vystupuje pod pseudonymom, je vo vzdelanom svete nepochybne príliš preslávený, aby jeho pravé meno, hoci ho nechcem zmieňovať, zostalo utajené, najmä tým, ktorí na základe vlastných skúseností prechovávajú úctu a rešpekt voči jeho nadaniu a cnostiam, hoci s jeho názormi na život nesúhlasia o nič viac než ja. V súčasnej dobe by však každému vážne premýšľajúcemu človeku malo byť jasné, že „sú veci na nebi i na zemi, o ktorých tvoja veda nesníva.“*

V Londýne, na ... ulici, august 1898

B. S.

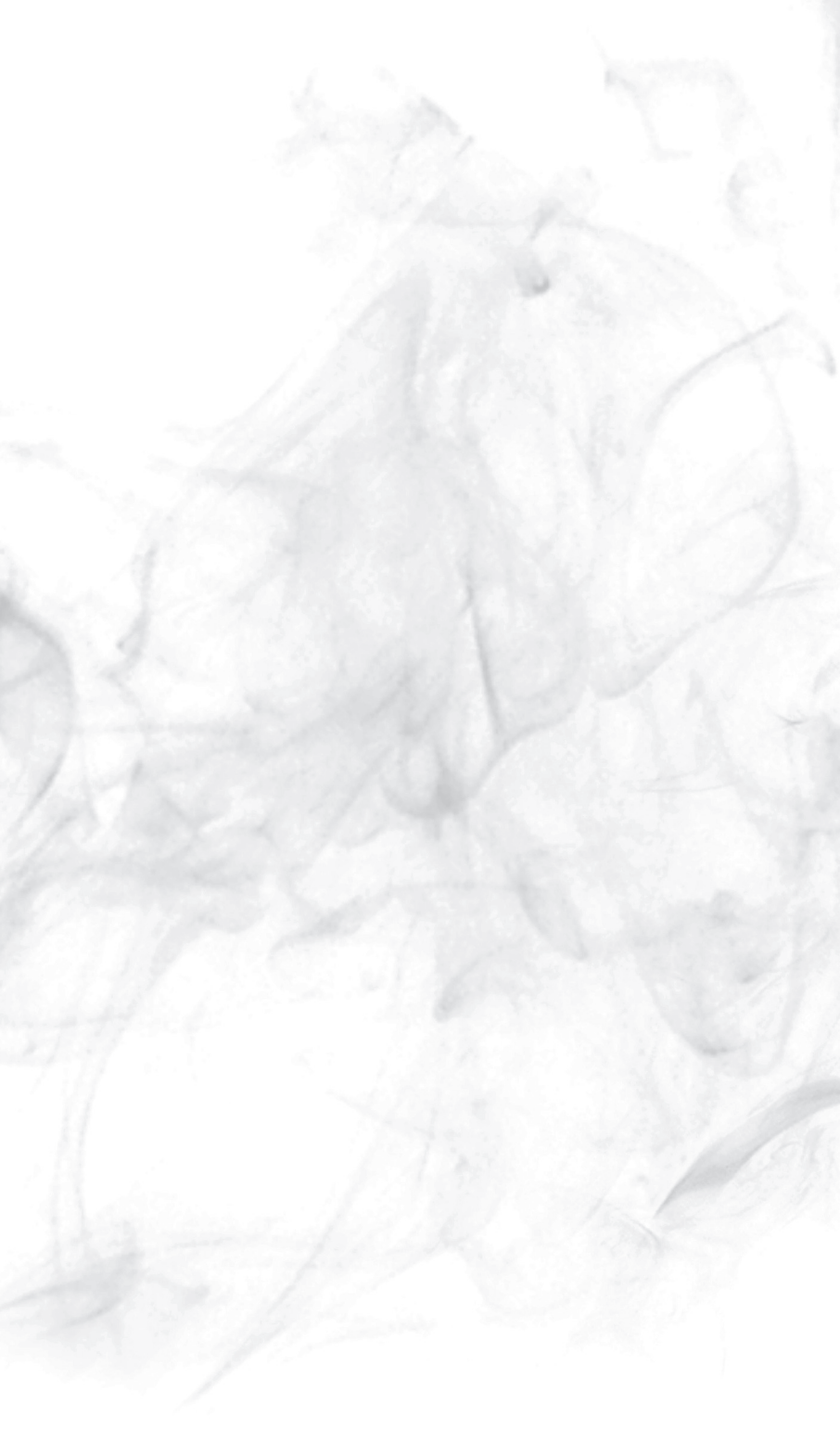
---

* William Shakespear *Hamlet*, preklad Jozef Kot, HEVI, Bratislava 1994, str. 38

PRVÁ ČASŤ
Zámok v Karpatoch

Kapitola prvá Denník Thomasa Harkera (rýchlopis)

Bystrica, 3. mája

Moja blesková cesta rýchlikom naprieč Európou ma teda napokon zaviedla až sem. Z Mníchova som vyrazil 1. mája o 20.30; nasledujúce ráno som prišiel do Viedne; odtiaľ som pokračoval do Budapešti; zvláštne mesto, hoci som z neho veľa nevidel; mal som dojem, že opúšťam západ a západnú kultúru a vstupujem na východ. Prenocoval som v Koložvári; prišiel som včera večer už za tmy a zajtra pokračujem poštovým dostavníkom do Boržského priesmyku. Dnes som cestoval hornatou krajinou, tvorila ostrý kontrast k rovinatému Maďarsku. Na vrcholkoch kopcov sa kde-tu týčili dedinky či hrady a cesta neraz viedla ponad rýchlo tečúce rieky. Na staniciach postávali hlúčky vidiečanov vo všakovakých odevoch. Kiežby som len dokázal načrtnúť skicu života, ktorý okolo seba vidím. Najzvláštnejší mi prišli Slováci; nosia široké nohavice a košele a okolo pása opasok. Vlasy im padajú na plecيا a čierne oči sa im tak lesknú, že vyzerajú ako lúpežníci. Ale inak sú vraj neškodní.

Kým som v Londýne čakal na príkazy od svojho zamestnávateľa, nezaháľal som a vybral sa do Britského múzea, aby som si tam z kníh a máp naštudoval niečo o Sedmohradsku; dovtedy som o ňom veľa nevedel. Dozvedel som sa, že miesto, kam som mal cestovať, sa nachádza na východe krajiny, kdesi v Karpatoch, pri hraniciach Sedmohradska, Moldavska a Bukoviny – v jednom z najmenej známych a najodľahlejších kútov Európy. Zámok Draculitz som na žiadnej z máp nenašiel, z tejto oblasti ani neexistujú mapy podobné tým, aké doma v Anglicku vyrába Vojenské ministerstvo. Mesto s najbližšou poštou sa nazýva Bystrica a zámok sa vraj nachádza neďaleko Boržského priesmyku. Sedmohradsko, presne ako Maďarsko, obýva množstvo národov, to mi každopádne vysvetlili odborníci v Britskom múzeu. Podľa nich tu žijú: Nemci, Valasi, Maďari, Česi, Slováci, Cigáni, Slovinci a bohvie koľko

d'alších národov, jeden vedľa druhého. Náboženstiev majú bezmála toľko, čo národností, a navyše v karpatskom oblúku nájdeme takpovediac všetky možné povery a babonu na sulte, vrátane temných povestí a starobyklých mýtov a zvykov. Už v dávnoveku sa tu križovali cesty rôznych národov, ktoré sa presúvali z miesta na miesto; dodnes sa tu stretáva západná kultúra s východnou mystikou, ako keď sa v sútoku dvoch riek vytvorí vír, v prúde ktorého sa premieľa všeličo, čo inde už dávno kleslo do hlbok zabudnutia, a vynorí sa, keď to čakáme najmenej. Je to vskutku veľmi zaujímavé, ale, žiaľ, som skrz-naskrz právnik, na štúdium etnológie či histórie nemám žiadne predpoklady. Ale ktovie, možno sa od grófa niečomu priučím?

Gróf mi poslal podrobné inštrukcie, ako si cestu naplánovať. Odporučil mi hostinec Zlatá koruna, ktorý vraj ponúka najlepšie ubytovanie v okolí. Len čo som tam prišiel, uvedomil som si, že ma očakávali – hneď pri vstupe ma vítala priateľsky sa tváriaca stará žena v obyčajnom sedliackom odeve. Hlboko sa predo mnou uklonila a pomerne zrozumiteľnou nemčinou sa ma spýtala, či som „pán Angličan“. Pritakal som a predstavil som sa. Pozorne si ma prehliadla a čosi zakričala mužovi vo vedľajšej miestnosti. Okamžite pribehol s listom v ruke a ja som ihneď spoznal grófov veľmi svojrázny rukopis. List bol napísaný po anglicky, presne ako ten, ktorý poslal do kancelárie v Londýne, kde pracujem, a znel nasledovne:

Milý pane!

Vitajte v Karpatoch. Netrpezlivo Vás očakávam. Zajtra večer o 7 odchádza poštový dostavnik z Bystrice do Bukoviny, rezervoval som Vám v ňom miesto. V Boržskom priesmyku na Vás bude čakať môj koč, dovezie Vás ku mne.

Dúfam, že Vás cesta príliš nevyčerpala a že sa v našej krásnej krajine budete cítiť príjemne, kým tu budete musieť zotrvať v prospech nás oboch, s pozdravom,

Váš priateľ Draculitz

Znie to skvele. Začínam byť zvedavý. Nestáva sa často, že človek stretne uhorského, či skôr sedmohradského grófa žijúceho na starom zámku v odľahlých horách na kraji civilizovaného sveta, no predsa píše bezchybnou angličtinou so zdvorilosťou učenca, aby s maklérmi a obchodníkmi dojednal zmluvy ohľadne kúpy nehnuteľnosti v srdci Londýna. Určite to bude výnimočný človek.

Bystrica, 4. mája

V noci som sa nevyspal tak dobre, ako by som po dlhej ceste potreboval, zdanlivo všetky psy v meste sa zišli pod mojím oknom, zavýjali a vyvádzali. Napokon ma od vyčerpania premohol spánok, no zakrátko som sa zobudil, keď sa mi zdalo, že počujem škrabkanie na okno. Odtiahol som záves a na okne sedel netopier, no len čo som sa priblížil, odletel. Štekot a zavýjanie psov neutíchalo, a tak som až do rána nemohol pokojne spať.

Pri raňajkách mi hostinský oznámil, že dostal od grófa list, v ktorom ho žiadal, aby mi v dostavníku zabezpečil to najlepšie miesto a poslal peniaze na lístok. Snažil som sa od neho a jeho manželky o grófovi niečo dozvedieť, no zdráhali sa mi hocičo prezradiť, takže som nakoniec nebol o nič múdrejší. Zistil som len toľko, že gróf je bohatý, alebo sa to o ňom aspoň povára, a že ho párkrát z diaľky zahliadli, no do mesta vraj chodil zriedka atď. Popravde som ich hatlanine veľmi nerozumel.

Keď som im porozprával o štekote psov a netopierovi, všimol som si, že sa na seba pozreli a nenápadne sa prežehnali. Poverčivosť je v tejto krajine hlboko zakorenená a mňa mrzí, že nemám príležitosť lepšie sa oboznámiť so zmýšľaním miestnych. Bolo by zaujímavé preskúmať zvyky a povery, tu ešte také živé, hoci pre dieťa súčasnosti, akým som ja, predstavujú len babské reči, pozostatky pohanského zmýšľania a obyčajov z dôb dávno minulých.

Stretol som nemeckého učiteľa, ktorý mi doobeda poukázal mesto. Spýtal som sa ho na grófa Draculitza. Prekvapilo

ho, že cestujem za ním a pol mesiaca uňho zostanem, gróf vraj bol známy svojím samotárstvom, ľudom sa vyhýbal, a vraj nikdy nepočul, že by niekoho pozval k sebe domov. „Určite o ňom kolujú kadejaké historky,“ poznamenal som, „ľudia často zlorečia o tých, ktorí si batožinu balia inak než ich spolucestujúci.“ Pripustil, že o grófovi sa vskutku všeličo povráva, no rozumný človek by ničomu z toho neuveril. Inak mi o grófovi veľa povedať nevedel, okrem toho, že pochádzal z najvýznamnejšieho a najstaršieho rodu v krajine, vyznačujúceho sa tým, že z neho pochádzali najodvážnejší muži a najkrajšie ženy, ktorí sa tým pádom často stávali predmetom literatúry. Nevedel, či má gróf deti, bol vraj trikrát ženatý, ale všetky svoje manželky stratil.

Vrátil som sa do hostinca a začal som sa pripravovať na cestu. Prišla za mnou hostinská a pôsobila znepokojene:

„Naozaj tam idete?“ spýtala sa.

Od rozrušenia úplne zabudla aj to málo, čo po nemecky vedela, a začala bľabotať v jazyku, z ktorého som nerozumel ani slovo. Keď som jej povedal, že tam musím ísť vybaviť súrne záležitosti, najprv na mňa prosebne hľadela a potom sa vážne spýtala:

„Takže neviete, aký je dnes deň?“

Odvetil som popravde, že je 4. mája. Potriasla hlavou a odsekla:

„Áno, to viem, ale viete, aký je deň?“

Musel som priznať, že netuším, čo má na mysli.

Horlivo mi začala vysvetľovať:

„Odkiaľže to len prichádzate, úbohý mladý pane, keď neviete, že je predvečer Dňa Svätého Juraja, kedy sa všetky zlé bytosti voľne pohybujú po svete,“ a prežehnala sa. „Viete vôbec, kam idete a čo vás tam môže čakať? Verte starene, ktorá vám chce len dobre. Odložte cestu na zajtra, pokúšať Boha a riskovať zatratenie je predsa hriech.“ Po lícach jej tiekli slzy a zrazu predou mnou kľáčala na kolenách, rozhadzovala rukami a v mene Panny Márie a ďalších svätcov, ktorých zázraky sú mi celkom neznáme, ma úpenlivo prosila,

aby som cestoval najskôr o dva dni. Pravdu povediac mi jej správanie prišlo nepríjemné a, samozrejme, na také báchor-ky som neveril. Presvedčil som ju, aby vstala, osušil som jej slzy a dôrazne som jej prízvukoval, že musím vyraziť – bola to moja povinnosť. Keď sa pozbierala, vytiahla zo živôtika ruženec a podala mi ho. Nevedel som, čo si počať, veď tak ako iným anglikánom, aj mne už od detstva vštepovali odpor voči takýmto posvätným hračkám, nechcel som si však dobro-rotivú starú pani pohnevať. Keď videla moje váhanie, všetky pochybnosti jednoducho odstránila tým, že mi ruženec za-vesila okolo krku a uplakaným hlasom povedala: „Urobte to pre vašu mamu.“

Potom sa zobrala a odišla.

Poverčivosť je ako nákazlivá choroba – vôbec sa necítim dobre. Začal som písať tento záznam, aby som sa upokojil, kým čakám na dostavník. Mešká a mňa mrzí, že grófove kone budú musieť čakať. Musím napísať mojej drahej Vilme list, predpokladám, že ju tým prekvapím.

Zámok Draculitz, 5. mája ráno

Už je svetlo. Sú štyri hodiny nadránom. Ešte som si neľahol, a predsa som celkom bdely; ani oka by som teraz nezažmúril, a tak som sa rozhodol písať; gróf povedal, že môžem spať dokedy chcem.

Keď som nastúpil do dostavníka, pohonič ešte nesedel na svojom mieste, dlho sa zhováral s hostinskou a ďalšími dedičanmi; zdalo sa mi, že hovoria o mne, lebo na mňa z času na čas upreli udivené a súcitné pohľady. Vyrozumel som iba ojedinelé slová, a tak som z vrecka vytiahol viacjazyčný slovník a začal som vyhľadávať pojmy, ktoré sa mi podarilo rozpoznať. Pravdupovediac, neboli práve príjemné, napríklad *diabol*, *peklo*, *netvor* a podobné milé veci, a zmocnilo sa ma tušenie, že sa vzťahujú na môjho nadchádzajúceho hostiteľa grófa. Keď sme vyrážali na cestu, zhromaždil sa pred hostincom hlúčik ľudí, prežehnávali sa dvomi vztýčenými prstami a ukazovali na mňa, hoci som bol nevinný ako dieťa

a nič som nespáchal. Spýtal som sa jediného spolucestujúceho, ktorý vedel po nemecky, čo to má znamenať, no odvetil iba, že mi ľudia nič nezazlievajú, práve naopak, vraj mi chceli dobre a modlili sa za mňa. Pohonič popchol kone a ja som zabudol na prežehnávanie a zlovestné predpovede, len čo som zbadal ten výhľad. Pred nami sa rozprestierali kopce porastené trávou a lesmi, na stráňach sa vynímali sedliacke usadlosti s bezokennými štítlmi smerom k ceste. Kvitli jablone a iné ovocné stromy. Cesta sa kľukatila pomedzi kopce. Pohonič manévroval kone medzi kamene a výmole, akoby mu šlo o život; cesta bola v zlom stave, ešte totiž nevykonali opravy, ktoré sa robievali vždy na jar.

Za kopcami sa z temných lesov vypínali skalnaté vrcholy Karpát. Zanedlho sa už týčili po oboch stranách cesty a v slnečnom svetle ihrali všakovakými farbami, pričom v diaľke sa črtali modrasté ľadovce. Z času na čas sme stretli sedliakov v pestrých odevoch a videl som mnohé veci, ktoré boli pre mňa nové, napríklad kopy sena, ktoré sušili vo vrcholoch stromov.

Keď sa začalo zmrákať, ochladilo sa a v roklinách a priesmykoch sme dokonca zahliadli záveje snehu. Cesta bola miestami taká strmá, že by som najradšej vystúpil a kráčať po vlastných, ako býva zvykom v Anglicku, no pohonič o tom nechcel ani počuť. „Nie, preboha, tu v žiadnom prípade nesmiete vystúpiť, nie je tu bezpečne – besné psy,“ varoval ma. Nezastavil sa takmer ani na chvíľu, len vtedy, keď zapaloval svetlá na dostavníku. Čím viac sa stmievalo, tým nepokojnejší sa mi zdali moji spolucestujúci; zhovárali sa s pohoničom a mal som dojem, že ho prosia, aby sa poponáhľal. Šľahal kone bičom ako ten najväčší zloduch a sem-tam prenikavo zapískal, aby ich ešte väčšmi popohnal.

Zrazu sa pred nami trochu rozjasnilo, akoby sa hory rozostúpili, no zároveň boli po oboch stranách strmšie. Moji spolucestujúci pôsobili znepokojenejšie než predtým. Cesta sa o čosi zlepšila a my sme sa rútili vpred ešte rýchlejšie, až som sa musel dostavníka pridržiavať. Nie som zbabelec, ale

prišlo mi šialené uháňať po tme tak rýchlo. Bolo mi povedané, že prechádzame Boržským priesmykom, a akoby moji spolucestujúci chceli túto príležitosť urobiť ešte slávnostnejšou, začali mi dávať všakovaké zvláštne dary, napríklad krížik, ružové halúzky, vetvičky jarabiny, biele kvety a iné drobnosti. Nedokázal som ich odmietnuť, no postupne som sa pokúsil väčšiny zbaviť, keďže som v nich nevidel žiaden osoh. Vyrozumel som však, že ma mali ochrániť pred útokmi a ľstami diabla. Dostavník sa ďalej rútil vpred a moji spolucestujúci sedeli ako na ihlách, neustále sa obzerali, až sa mi v hrudi rozhostil nepokoj. Spýtal som sa svojich druhov, či sa treba niečoho obávať, no ich odpovede buď nedávali žiaden zmysel, alebo som im neporozumel. Začali sme schádzať z priesmyku a vtom pohonič pritiahol koňom uzdu a zastavil. Vyšiel mesiac, a hoci sa ešte stále skrýval za kopcami, rozjasnil nebo.

Začal som si zúfať, či pre mňa gróf poslal koč, a pohonič mi tvrdil, že žiaden nepríde. Radil mi, aby som sa s ním vrátil do dediny a prišiel zase zajtra alebo v iný deň.

Kým sme diskutovali, začali sa kone šklbať, strihali ušami, erdžali a stavali sa na zadné, pohonič musel vynaložiť všetky sily, aby ich udržal. Moji spolucestujúci kričali, vzývali svätcov, prežehnávali sa a zvierali v rukách svoje kríže.

Uprostred tohto zhonu sa k nám začal blížiť obstarožný kočiar, ktorý tiahli štyri uhl'ovočierne žrebce, neuveriteľne krásne. Postroje zdobené striebrom pôsobili, že patria skôr do múzea než na tieto nádherné zvieratá. Kočiš bol vysoký, s hustou čiernou bradou; na sebe nemal uniformu, ale akýsi kroj, a na hlave plstený klobúk so širokou striedskou, takže mu vôbec nebolo vidno do tváre. Všimol som si však, že vo svetle sa jeho oči zdali červené; už som to videl aj u iných ľudí a vždy to na mňa zvláštne zapôsobí. Keďže som sa po ceste a rozhovore so spolucestujúcimi necítil najlepšie, bol by som býval radšej, keby môj nový spoločník vyzeral väčšmi ako iní ľudia.

„Dnes večer si sa poponáhľal, priateľko,“ prihovoral sa muž nášmu pohoničovi po nemecky.

„Pán Angličan mal naponáhlo.“

„A tak si mu poradil, aby sa s tebou vrátil – mám dobrý sluch, len tak ľahko sa nedám obalamutiť, a mám dobré kone.“

Rozosmial sa tak, až mu zažiarili zuby biele ako sneh.

„Podajte mi batožinu cteného pána,“ prikázal a spolucestujúci zaraz pridali ruku k dielu, takže moja batožina bola zakrátko naložená v druhom voze. Potom som vystúpil z dostavníka a kočiš ma pomerne nešetrne nadvihol a pomohol mi presadnúť do koča. Vzápätí už kočiš sedel na kozlíku, chytil opraty a vyrazili sme. Obzrel som sa a všimol som si, že moji spolucestujúci povystupovali z dostavníka, aby na nás lepšie videli, a ustavične sa prežehnávali.

Keď sa mi stratili z dohľadu, prebehol mi mráz po chrbte; zrazu som mal pocit, že som opustil civilizovaný svet a dostal som sa do akejsi temnoty, kde sa mohlo prihodiť hocičo. Poverčivosť spolucestujúcich na mňa mala očividne príliš veľký vplyv, takže som musel pozbierať všetok rozum a rozvahu, aby som sa upokojil. Snažil som sa sám seba presvedčiť, že nie som žiaden dobrodruh, ktorý bojuje proti duchom a démonom, ale rozvážny Thomas Harker, vyštudovaný právnik s dobrým priemerom, aktuálne asistent v právnickej kancelárii právneho zástupcu Petra Hawkinsa, ktorý ma vyslal do Sedmohradska ku grófovi Draculitzovi, aby som s ním dojednal kúpu nehnuteľnosti v Londýne. Spomenul som si aj na svoju snúbenicu Vilmu, ktorej som nedávno písal, a pomyslenie na ňu a na život doma ma upokojilo a zlepšilo mi náladu; dokonca som sa začal tešiť, že u grófa preskúmam neznámy terén. Zapálil som si cigaru. Zrazu však kočiar zastal. Kočiš zoskočil a prišiel za mnou, nohy mi až nad kolená prikryl kožuchom, zavinul ma do kožušinového plášťa a bezchybnou nemčinou povedal:

„Noci tu v horách bývajú chladné, ctihodný gróf mi prizvukoval, že mám dbať na to, aby vám nebola zima. Pod

sedadlom je fľaša slivovice, ak by ste sa potrebovali zahriať.“

Podľakoval som mu, on sa vrátil na svoje miesto a pochol kone.

Už som upadával do spánku, keď sa mi zazdalo, akoby sa koč náhle otočil; isto sa mi to len marilo, hoci v tej chvíli som o tom bol vskutku presvedčený. Po chvíli som zapálil zápalku a pozrel som sa na hodinky. Bolo krátko pred dvanástou. V mysli sa mi premietlo všetko, čo mi rozprávala hostinská, ale iba som sa tomu v duchu zasmial, tesnejšie som si privinul plášť a pokúsil som sa zaspať.

Len čo som privrel oči, začul som štekot psa z neďalekého statku. Zakrátko sa ozval štekot z iného smeru a potom z čoraz väčšej diaľky, až som mal pocit, že sa celé ovzdušie, blízko aj ďaleko, rozozvučalo zavýjaním a brechaním, ktoré so silnejúcim vetrom naberalo na intenzite. Keďže aj kone začali byť nepokojné, vôbec sa mi nedarilo zaspať. Kočič sa ich snažil utíšiť, pokojným hlasom sa im prihovárал, hoci som nerozumel, čo im hovorí. Vietor zosilnel a už bolo počuť len ojedinelé húkanie sov z korún stromov a šum lesa. Vtom sa opäť ozval štekot psov a krátko na to strašlivé vytie, ktoré mi okamžite nahnalo strach.

„Čo je to?“ spýtal som sa kočiša.

„To sú vlci, pane, vlci v horách,“ odvetil, „v noci lovia, ale nebojte sa, *nám* nič nespravია.“

Kone boli očividne iného názoru, začali sa totiž vzpierať a kopat' zadnými nohami, akoby sa báli; všimol som si, že kočiš musel vynaložiť všetku svoju čertovskú silu, aby ich udržal pod kontrolou. Nechýbalo veľa, aby sa koč neprevrátil a nevyletel som z neho rovno do priepasti, ktorá nepochybne zívala hneď vedľa cesty. Už-už som sa chystal z koča vyskočiť, keď sa kočišovi konečne podarilo kone ovládnuť, potom zosadol, podišiel k nim, začal ich hladiť a prihovárať sa im, tak ako to robievajú cvičitelia. Odrazu boli poddajné ako jahňatá. Kočič opäť vysadol na kozlík a pokračovali sme v ceste.

Zanedlho sme vyšli z lesa a vedľa nás sa týčili vysokánske skaly. Chránili nás pred vetrom, no všimol som si, že ten ďalej naberal na sile, až prerástol do víchrice. Štekot psov sa už len tlmene ozýval z údolia, ponad ktorým sme prechádzali, zato vytie vlkov zosilnelo, rozliehalo sa všade vôkol nás.

Nebál som sa, ale nebol som ani úplne pokojný, a želal som si, aby som mal poruke zo dve pušky – rád by som totiž Vilme k svadbe daroval dva, tri vlčie kožuchy. Musel som sa v duchu pousmiať pri pomyslení, že mnohí športovci, ktorých poznám, by boli vd'ační, keby v tejto oblasti mohli stráviť hoci aj mesiac.

Odzrazu som postrehol, že kočiš sa obzerá na všetky strany, a po chvíli som neďaleko od nás zbadal akýsi modrastý plamienok. Kočiš si ho zrejme všimol tiež. Zoskočil z kozlíka a zmizol v lese. Modrasté svetielko sa zrazu zdalo byť hneď pri ceste a myslím, že som zahliadol, čo kočiš robí. Staval malú mohylu.

Musel som na chvíľu zadriemať, zrazu som si totiž uvedomil, že koč opäť zastal. Kočiš bol preč dlhšie než predtým; za chvíľu začali byť kone nepokojné. Prišlo mi to zvláštne, veď nebolo počuť zavýjanie vlkov, kone však boli zanedlho také rozrušené, že som sa natiahol za opratami a chcel som vystúpiť, aby som si s nimi vedel lepšie poradiť – vtom oblaky odkryli mesiac a ja som zbadal štyroch, piatich, šiestich veľkých *vlkov*, ktorí sa blížili po ceste s otvorenými tlamami a vyplazenými jazykmi. Zhrozene som siahol do vrecka po revolver, ten som však ráno odložil do batožiny. Na obranu som teda mal len bič, ktorý by som však mohol použiť len s ťažkosťami, mal som plné ruky práce s držaním koní. Aby som nesedel len tak nečinne, z plných pľúc som zakričal „haló!“, až sa to ozývalo celým lesom, ale zdalo sa, že vlkom sa to nepáčilo. Vtom som začul kočiša; povedal čosi, čomu som nerozumel, a vzápätí som videl, ako pred vlkmi rozhadzuje rukami a tí sa zahanbene odplazili so stiahnutými chvostami.

„Ako ste len mohli za takýchto okolností opustiť koč?“ vyčítal som kočišovi. „Nechýbalo veľa, aby došlo k nešťastiu. Dlhšie by som kone neudržal.“

„Povedal som vám, že sa niet čoho báť, hoci sú kone mladé a neskúsené – som starý poľovník. *Nám* vlci neublížia. Sám ste predsa videli, ako som ich odohnal. Viem, ako na nich, na mňa sa zaútočiť neodvážia. V takúto temnú noc sa však v lese skrýva kadečo horšie. Skúste zaspáť, onedlho budeme doma.“

Vzal som si jeho slová k srdcu a nepochybné som zaspal, pretože keď kočiar opäť zastal, v jasnom mesačnom svite som videl, že sme dorazili k veľkému zámockému nádvoriu obohnanému vysokým múrom, ktorý sa miestami už rozpadával.

7. mája ráno

Pokračujem tam, kde som prestal, opisom udalostí posledných dní.

Zámocké nádvorie sa mi zdalo neobyčajne veľké, i keď som ho zatiaľ ešte nevidel za denného svetla.

Keď sme dorazili do zámku, pomohol mi kočiš vystúpiť a opäť som zaregistroval, aký bol čertovsky silný; sám meriam vyše 187 centimetrov a mám primeranú postavu, no z neho som mal dojem, že by ma dokázal odhodiť ako rukavicu. Vyložil mi z kočiara batožinu a položil ju vedľa mňa. Predo mnou boli kamenné schody vedúce k ozdobnej bránke.

Kočiš zatiahol za lano zvončeka a z diaľky sa ozvalo cenganie. Potom opäť vyskočil na kozlík, popohнал kone a zmizol kamsi za múr.

Zo zámku sa nič neozývalo a v oknách sa nesvietilo. Začal som mať dlhú chvíľu, a tak mi napadlo, že by som domácich mohol zobudiť búchaním na dvere, no vtom som na kamennej dlažbe vnútri začul kroky a brána sa otvorila.

Naproti mi prišla stará žena v maďarskom kroji – alebo v ľudovom odeve niektorého z iných národov v tejto oblasti.